Kalász István

A szerelem olyan

reggel hallod a másik már zuhanyozik kávét főz rádiót
hallgat és valamit mond az elnöknek a szerelem olyan
hogy megy le a lépcsőn nem néz vissza a szerelem
fékcsikorgás az aszfalton a szerelem mint a macska ül
az ablakban délután a szerelem olyan mint takaró a kanapén
a leesett pohár a kövön folt az abroszon a szerelem olyan mint a
sötét szoba ahová belépsz óvatosan csak részeket érintesz de
mégis benned az egész

Mondom magamnak: szeretnék

Olyan verset
aminek minden szavát
aláhúzod magadban
olyan verset szeretnék
írni olyat amit újra olvasol
olyan verset szeretnék
hogy te is írni akarsz
írni te olyat amitől
jó lesz a mögötted
igaz lesz az előtted
olyan verset hogy nyílik
a fölötted és mély lesz az
alattad
olyan verset amiben
szél támad zászlónak
takarót visznek az alvónak
és későn este tányért
teszel az asztalra a váratlan
vendégnek.

Május1 emlékére

Reggel fehérebben kék az ég meg olajzöld
a fű az erkélyen tört narancs a játék vödör a gyereknek
kint cirkulál a rendőrkék majd zenére lila léggömbök
a délután közepén kijön a bíboros a hínárzöld ligetbe
a számlasárga virslihez öregbarna mustárt osztanak
végül a héten nyolcadszor szürkére hajszolt ember a
túlélés szürkéjébe olvad így menekül és megírja
este otthon a hamisfekete gyászjelentést magáról.